

La țărmul durerii

Camelia Ardelean

Se luptă gânduri în ambuteiaj,
Înveșmântate-n straie lungi de doliu,
Și intră amintirile-n sevraj,
Alunecând sub palidul lînțoliu.

O grindină se-abate-n ropot surd
Pe-acoperișul vechi, uitat de lume -
E-o temniță unde m-ascund, absurd,
Sperând să scap de-ale tristeții brume.

Am acostat la țărmuri de dureri,
Des aclamând și soare, și furtună.
Pe valurile-nalte până ieri,
Am așteptat, absentă, vremea bună.

Încorsetată-n reguli și-ndoieli,
Agonizez cu timpul cel ahotnic,
Rugându-mă-nfocat, cu fâstâceli,
Să nu devin un disperat habotnic.

Mi-e cerul temelie de granit,
Speranța idol trainic devenit-a.
Pierdută de norocul ilicit,
Plecat-am azi să-mi întâlnesc ursita...